

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

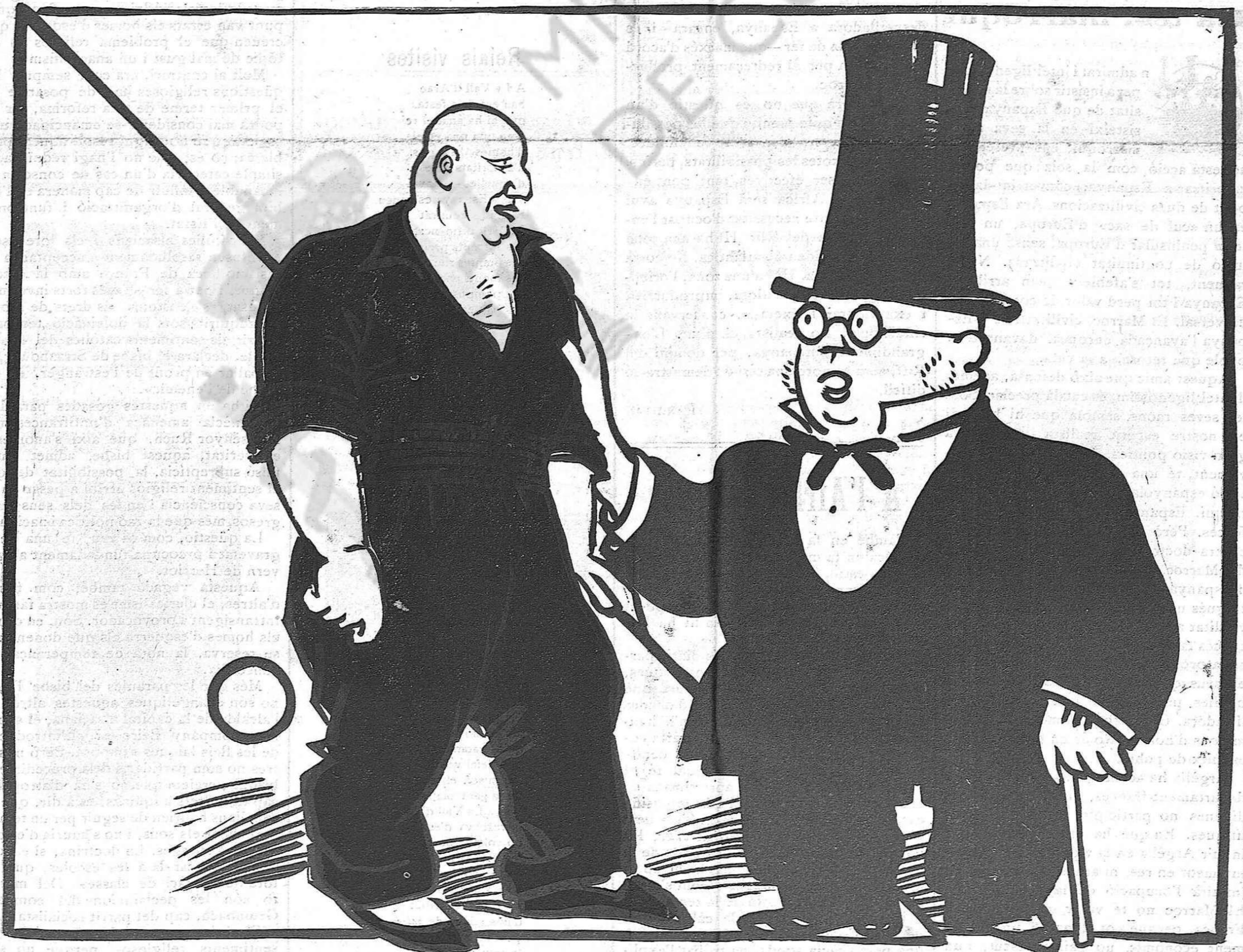
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig. núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

ELS CONSELLS DEL SENYOR ESTEVE

—Tinguis serenitat, noi, i no t'avalotis, que ara sembla que anirem molt bé: els canvis estan alts... i els lloguers també!

Baixant de La Vall d'Aran

Som republicans. Tothom ho sap, i nosaltres no ho hem pas d'amagar. Però la veritat és la veritat, i volem proclamar-la sempre. Per això ara ens toca recollir en aquestes planes de noble història republicana i democràtica les impressions que sobre les darreres jornades reials als Pireneus catalans ens ha portat un amic que baixa de La Vall d'Aran.

Aquestes impressions són que aquells pobles pireneics, davant l'arribada de l'automòbil regi, han sentit l'encís de les lluïssors monàrquiques i han fet a Anfós XIII una rebuda tan entusiasta com explica *El Noticiero Universal* i altres diaris ben informats de Barcelona. Precisament en les comarques apartades i muntanyenques, on els reis i els prínceps no acostumen a posar gaire els peus, és més esplendorós el miracle de la glòria monàrquica. A les grans ciutats i fins a les ciutats mitjanes són molts pocs els homes, les dones i les criatures que un dia o altre no han vist les persones reials i el seu seguici brillant. Però les viles i els pobles de muntanya, i sobretot d'una muntanya tan esquerpa com la de les valls pireneiques, la visita del sobirà és una cosa extraordinària. Són molts els que veuen una vegada, amb els seus ulls, la persona del rei, i ja no la tornen a veure. I aquell record d'una hora queda com un rastre de llum en la memòria dels muntanyesos.

Al cap d'anys i anys, els vells expliquen que quan eren joves «una vegada varen veure el rei». En aquests casos, el rei deixa d'ésser la persona concreta que té la investidura reial, per a ésser l'institució, que és símbol de les llegendàries grandeses. I el nostre amic, baixant de La Vall d'Aran, porta el quadern ple de notes de psicologia i de paisatge, que tant poden servir per a fer un poema èpic com per a escriure una novel·la de costums...

La tesi marroquí

Un admirat i intel·ligent amic, pera insistir sobre la necessitat de que Espanya persisteixi en la seva acció marroquí, ens presentava aquesta acció, com la sola que podria valoritzar a Espanya, convertint-la en pont de dues civilitzacions. Ara Espanya és un «cul de sac» d'Europa, un extrem peninsular d'Europa, sense una solució de continuïtat civilitzada. Naturalment, tot s'afebleix quan arriba a Espanya i tot perd valor de comunicació universal. El Marroc, civilitzat, fa d'Espanya l'avançada europea, davant d'un poble que retorna a la vida.

Aquest amic que això defensa, ademés d'intel·ligentíssim, és català preclar. Sota les seves raons, sembla que hi bategui el nostre esperit realista, ascendent a gran visió política. La doctrina, efectivament, té una grandiositat: l'europeïtzació espanyola, per l'europeïtzació marroquí. Espanya, pont i llaç per a dues forces. Però immediatament sorgeix la contra-doctrina de l'abandonisme parcial del Marroc, per a l'enfortiment interior d'Espanya, perquè encara que la guerra tingui un terme fecund, encara que la vitalitat articulada de la nostra zona, alcancés la de la francesa, el Marroc no seria prou, amb les seves quatre mines, els seus quatre telers i les seves quatre bòbiles, per a decidir una corrent civilitzadora. El Marroc, ademés, són quatre milions d'homes. No és un poble. És un esquitx de poble.

Argèlia ha aconseguit arribar a ésser departament francès, encara que els indígenes no participin en les lluites polítiques. En què ha influït, en què pot influir Argèlia en la vida italiana? Absolutament en res, ni ara ni abans, com no influirà l'ocupació de la Tripolitània. El Marroc no té valor més que per a França, perquè pot donar-li un rendiment econòmic, no gaire crescut, i un rendiment militar, ja més important, arrodonint la seva posició mediterrània.

Les relacions entre França i el Marroc, es faran, no pas per Espanya, sinó directament, i per l'Argèlia, ja que establertes estan tota mena de segures comunicacions. Breu: un poble de quatre milions d'habitants, on tot encara és elemental, no pot produir una influència desvetlladora a Espanya, encara—i és lo que hauria de fer—que marxés d'acord amb França per al redreçament productiu del Marroc.

S'objectarà que no és qüestió d'un any, ni d'un quinquenni, i que les possibilitats africanes poden ésser indefinides. Concedides totes les possibilitats, però si arriben a ésser efectives, tant pont entre Europa i Africa serà Espanya avui com demà, sense necessitat d'ocupar l'entranya tràgica del Riff. Hi ha una zona tranquil·la, l'occidental-atlànica. No costa res? Guardem-la. Hi ha una zona, l'oriental-mediterrània, perillosa, improductiva i exauridora? Deixem-la, conservant la tradicional. Lo realista és això. L'engrandiment d'Espanya, pel domini del Riff, serà sempre una tesi de demostració difícil.

PARADOX

A l'Àfrica fa calor

També en fa a Barcelona. Però allà a l'Àfrica en fa més. És una cosa que passa cada estiu. Tanmateix la calor africana d'enguany és extraordinària. Aquests dies la premsa francesa ens ha explicat detalladament que a l'Algèria hi ha hagut una onada de calor.

D'un quant temps ençà, els diaris parlen tot sovint d'onades atmosfèriques, ara fredes, ara calentes. Cal creure que això no és cosa nova i que d'onades d'aquestes n'hi ha hagut abans i n'hi haurà mentre el món sigui món. L'única cosa nova en aquest punt està en la denominació. La denominació actual té el mèrit de donar una idea aproximada de la forma com es descabdella la intensificació calorífica de l'atmosfera. Tots hem vist, sigui al natural, sigui al *cine*, les onades de la mar. I quan es parla de la onada de calor, tots ens imaginem de la manera com es produeix i com s'estén per damunt de la crosta de la terra.

L'Àfrica és la terra de la calor i dels negres. Coneixem un infant que amb una perspicàcia aguda, ha trobat l'explicació del fet que hi hagi tants negres a l'Àfrica. «Es clar—diu—com que allí hi

fa un sol tan fort!» Aquest infant sap que el sol del nostre país torra la pell i la fa tornar bruna. Doncs és natural que un sol molt més fort no es limiti a emmorerir la pell, sinó que la faci negra com la sutge.

Si la teoria infantil que estableix entre el sol i la negror una relació de causa i efecte fos exacta, hauríem de reconèixer que els homes de pell blanca es troben en una situació d'inferioritat per a resistir les soleiades africanes. Ni els vestits blancs, ni els amples barrets de diverses menes són suficients per a contrarestar els estralls del sol roent sobre la pell prima dels homes de raça blanca.

Qui sap si seria entenimentat de reservar l'Àfrica per als negres i per als homes de color molt pujat, els gitanos per exemple. Pel que fa als gitanos, el sistema de que parlem tindria l'avençatge que resoluria el problema de les caravanes gitanesques que corren pel nostre país al llarg de les carreteres polsoses i que quan s'han d'aturar no troben gaires llocs adequats per a la parada. I encara, quan han trobat un lloc, sigui sota un pont, sigui en un solar no edificat, surten els guarda-termes, els mossos d'esquadra i els guàrdies urbans, que els envesteixen i els fan posar en marxa novament amb els seus carros trontollants, els seus ruquets flacs i les criatures ficades per les butxaques.

La calor apreta, amics, i ja podeu suposar com apreta a l'Àfrica, sota les onades de calor d'aquest juliol ardent.... Ara ens adonem que el sol fet de parlar d'aquest tema ens fa suar, i ens en anem cap a fora, on tenim a l'ombra un fresc cant de terrissa, vora una alfàbrega que al cap-al-tard ens omple de perfum.

Reials visites

A La Vall d'Aran han estat de festa, que hi ha anat el rei amb tota una estela d'homes distingits, d'autoritats netes, d'aquelles que avui sols a Espanya es veuen.

El rei ha admirat La Vall pirinenca, sos torrents pregonos, ses amples rieres, sos monts enasprats, ses pomposes feixes, sos poblets antics, ses selves superbes on cap home encara hi ha posat la petja! L'emoció del rei diu que ha sigut ferma en aquell recó de la nostra terra! Prò més ho va ser la impressió soferta per als pobladors de La Vall superba, en veure i tocar a la reialesa, de la qual cap d'ells no en tenia idea. Vuit cents anys aprop (des del segle XIII) que ni un rei anà per aquelles serres.

El Conqueridor, que era home d'empenya, una excursió hi féu com totes les seves, per conèixer bé la comarca aquella. En Jaume abraçà als prohoms de Viella, quin acatament ben lleial va rebre, i en alabà el seny de la gent pagesa que a La Vall d'Aran governava d'esma, no volgué tocar les lleis araneses; només s'atreví, com a bon rei que era, a imposà un tribut d'uns milers de *peles* per a constatar la seva influència i deixà a la gent de La Vall contenta.

Un cop fora el rei
En Jaume, les terres
de La Vall d'Aran
es feren esquerpes.
Es reconcentrà
la gent aranesa
i l'isolament
de La Vall esplèndida
en féu un país
ignot, de llegenda.

Mes, tot ha canviat!
Avui es va a Viella
quasi com es pot
anà a Vallvidrera.
Els boscos gegants
mirats amb respecte,
els braus enginyers
sens pietat aterren;
de l'aigua el tresor
que es perdia sempre,
ara es converteix
en dolls de riquesa;
cavalls a milers
per la força elèctrica!
Ai, La Vall d'Aran
ja no serà el que era
que un rei altre cop
l'ha pujat a veure!
Si el rei la coneix,
còm no pensà amb ella
i amb el suc que pot
donar a l'Hisenda?

FLOK

A FRANÇA

LES LLEIS LAIQUES

La situació creada a la Lorena i a l'Alsàcia pels catòlics, en anunciar-se que el govern francès anava a aplicar integralment la legislació laica, prova fins a quin punt van errats els homes d'esquerra que creuen que el problema religiós és un tòpic de mal gust i un anacronisme.

Molt al contrari, ara com sempre, les qüestions religioses han de posar-se en el primer terme de tota reforma, car no podrà mai considerar-se emancipada una societat que no tingui resolt aquest problema, ço és, que no l'hagi reduït a la simple categoria d'un cas de consciència incapable d'influir de cap manera en l'òrbita general d'organització i funcionament de l'Estat.

Els catòlics alsacians i els lorenesos, es refusen resolutament a acceptar la legislació laica de França amb la escola neutra, i per a fer-se més forts invoquen els usatges i costums, els drets de llibertat adquirits sots la dominació teutona: «Ferir els sentiments catòlics del nostre poble, declara el bisbe de Strasbourg, és treballar en profit de l'estranger, és fer el joc de l'enemic».

Hi ha en aquestes gosades paraules, una nècia amenaça d'antifrancesisme. Monsenyor Ruch, que així s'anomena, en veritat, aquest bisbe, admet d'una fàisó subreptícia, la possibilitat de que el sentiment religiós arribi a pesar en la seva consciència i en les dels seus feligresos, més que la raó política i nacional.

La qüestió, com es veu, té una certa gravetat i preocupa fundadament al govern de Herriot.

Aquesta vegada també, com tantes d'altres, el clericalisme es mostra fanàtic, intransigent i provocador. Són, en canvi, els homes d'esquerra els que donen sense reserva, la nota de temperança, de concòrdia.

Més que les paraules del bisbe Ruch, no són evangèliques aquestes altres de l'alcalde de la capital alsaciana, el socialista company Peirotes? «L'introducció de les lleis laiques s'imposa. Però nosaltres no som partidaris dels procediments brutals; creiem que no s'ha d'atropellar cap dels drets adquirits, és a dir, que els capellans haurien de seguir per un temps, percebent els sous, i no s'hauria d'expulsar a les monges. La doctrina, si és que volen explicar-la a les escoles, que sia fora de l'horari de classe». Del mateix to són les declaracions del company Grumbach, cap del partit socialista.

Si així respecten els no catòlics els sentiments religiosos, perquè no s'ha d'exigir dels creients més respecte a les lleis del país?

PRETENSIONS

—Res, noi, que els pagesos es veu que estem de moda!

AGRAIMENT

—Carai, senyor Llagostera, li dec la vida!
—La vida i unes sabates, recordi-se'n!

**

Solament l'home que no combrega en cap religió està capacitat per a judicar serena i objectivament la insensata lluita i l'absurda separació que les religions estableixen entre els homes.

Hi hagué temps molt remots en que el culte podia ésser un llaç d'unió entre els sers humans i un element bàsic de constitució de societats i de pobles. Eren temps rudimentaris de civilització inicial d'incipient esperit científic.

Avui, encara, els sentiments religiosos separen els homes fins després de la mort, i quan una església s'erigeix en institució de l'Estat, immiscuint-se en la vida civil, aleshores es consagra la desigualtat i la tirania.

La religió va deixant d'ésser un sentiment per a devenir una idea... I en l'esfera de la raó és més fàcil d'entendre que el culte per a qui el senti i l'adopti és una cosa d'intimitat i no de ciutadania.

No pot, doncs, imposar-se a ningú com un axioma científic, una veritat moral o un sistema tributari, sinó que ha de quedar reclosa en cada consciència i manifestar-se únicament entre les quatre parets de la llar o del temple.

Tota la immensa activitat econòmica i espiritual dels pobles, tota la vida civil, tota l'organització social i tots els infi-

nits anhels de progrés, han de romandre fora de l'òrbita d'influència religiosa.

Laïcisme absolut, independència i sobirania plena del civilisme... Que catòlics, protestants, israelites, budhistes, mormons, islamites, puguin retre culte a llurs imatges en els llocs reclosos amb tota llibertat. Però que mai atemptin a la llibertat de creure o de no creure que tenim els altres. I l'Estat, sempre per damunt de tots, ni ortodoxe ni heterodoxe: arreligiós, únic poder temporal i espiritual per a tots els qui el formen.

Estem lluny cronològicament i espiritualment dels temps dels concilis inconciliables amb el progrés, i dels cismes i els anatemes...

L'avenir dels pobles i els destins dels homes sobre la terra, demanen altres preocupacions molt diferents d'aquestes...

La crisi de religió és una cosa que cadascú se l'ha de passar com bonament pugui, sense amoinar als que no la pateixen.

GLICINI

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

La campanya del Marroc

Segons llegim en la premsa diària continuen encara els violents combats al Marroc. El govern del Directori ha anat asabentant al país de tot ço que al Marroc s'esdevenia. Per això nosaltres atenent-nos només a ço que ha dit la premsa donarem a conèixer als lectors el què passa al Marroc, abstenint nos, naturalment, de fer-hi comentaris.

Una nota del Directori diu que les notícies rebudes acusen combats cruents amb l'enemic.

Entre els episodis més principals del dia, és lamentable el d'un tabor de regulars que maniobrant per a traslladar-se d'una posició a l'altra es dirigí a una trinxera que estava guarnida per l'enemic, vestit de kaki, confonent-lo amb les forces espanyoles, sofrint els regulars nombroses baixes que han sigut difícils de retirar.

Sembla que Abd-el-Krim no es troba a Aydir, però no és ben segur. El que sembla cert, és que l'aixecament de les cabiles de Gomara i les del Nord del riu Lau ha sigut provocat per Abd-el-Krim.

La setmana passada l'allau de gentes de Beniurriaguel, Benitusin i Tensaman, s'acostà a Gomara provocant la sublevació al sud de les posicions costeres en la comarca muntanyosa que les separa de Xauen.

Els gomares foren obligats pels rifenys a unir-se'ls per a lluitar contra els espanyols perquè anteriorment a Gomara s'havia pretès un aixecament que fracassà. Ara lluiten junts i ajuden a aïllar les posicions costeres i sobretot entren a la cabila de Beni Massan, acostant-se a Jebel Daulid i passen a la de Beni Said. El seu intent era acostar-se a Tetuán. Des de Tetuán s'enviaren forces per a auxiliar la línia del Lau, però en Tafugal trobaren forta resistència de l'enemic, que tenia voltada la posició.

Els rebels, amb uniforme de regulars i amb banderetes blanques, despistaven als aviadors que els confonien amb les tropes espanyoles.

Així intentaren enganyar al caid El Sussi, defensor de Tafugal, però el que fe moro no es deixà enganyar i es defensà fins a la mort.

El vapor «Lázaro» ha arribat a Ceuta conduint ferits de Uad Lau. Aquests ferits asseguruen que el combat va ésser duríssim a causa de la tenacitat de l'enemic, fortament atrinxerat, i del país abrupte.

Entraren a Coba-Darsa les forces de la primera columna del general Serrano, fortificant una posició a la part del sud. Aquesta columna superà el seu comportament en l'últim combat que en el moment d'arribar a la posició es llençà sobre l'enemic amb una càrrega a la baioneta en tota la línia i cridant «Viva España!».

La moral no pot estar més elevada. Els ferits han entrat a l'hospital somrients, orgullosos de mostrar llurs robes xopes de sang i comentant les peripècies de la lluita.

Una nota del general Primo de Ribera diu que ara serà l'exèrcit qui pegarà fort. Nosaltres hi estem de comú acord i creiem que els moros la pagaran cara.

En una altra nota es remarca la satisfacció que el Directori sent per la brillant presa de Coba-Darsa efectuada per la columna del general Serrano, la qual ha estat set dies envoltada.

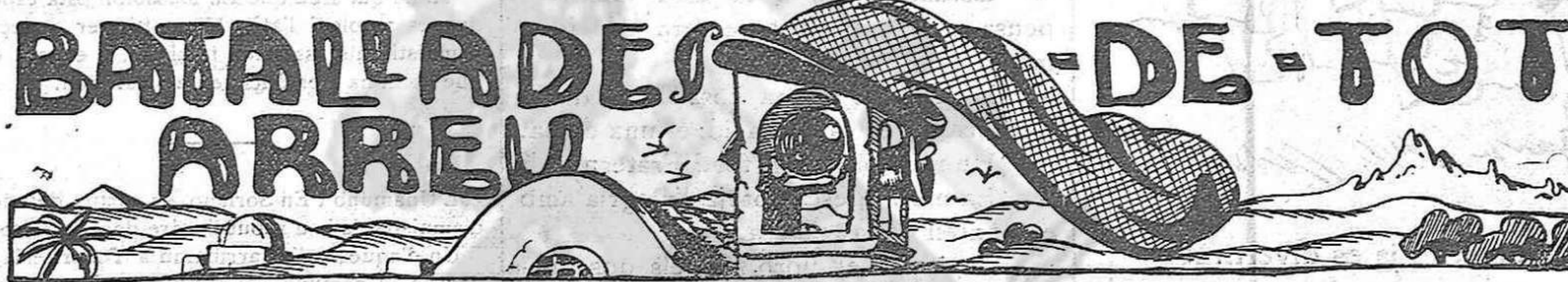
Segons notícies confoses—com diu aquesta nota—en l'assalt general per a l'ocupació dels forts, la meitat de la guarnició restà morta o ferida. La columna atacant sofrí menys de 100 baixes.

Per a castigar dignament als moros, s'han efectuat varis embarcs de tropes peninsulars i se'n preparen d'altres.

Ha començat a funcionar l'amnistia en l'aplicació de la qual hi ha notables divergències de criteri entre les respectives autoritats, que no saben ben bé quins són els amnistiats.

Per a mi la paraula ja ho diu tot. Si jo tingués d'aplicar-la no tindria pas dubtes de cap mena.

Tothom a caseta.

L'assassinat del diputat Matteotti és—ja no cal dir-ho—una cosa lamentable que ha emocionat i que sentim profundament tots els homes de bona voluntat, que som ben pocs. Amb la desfeta eco-

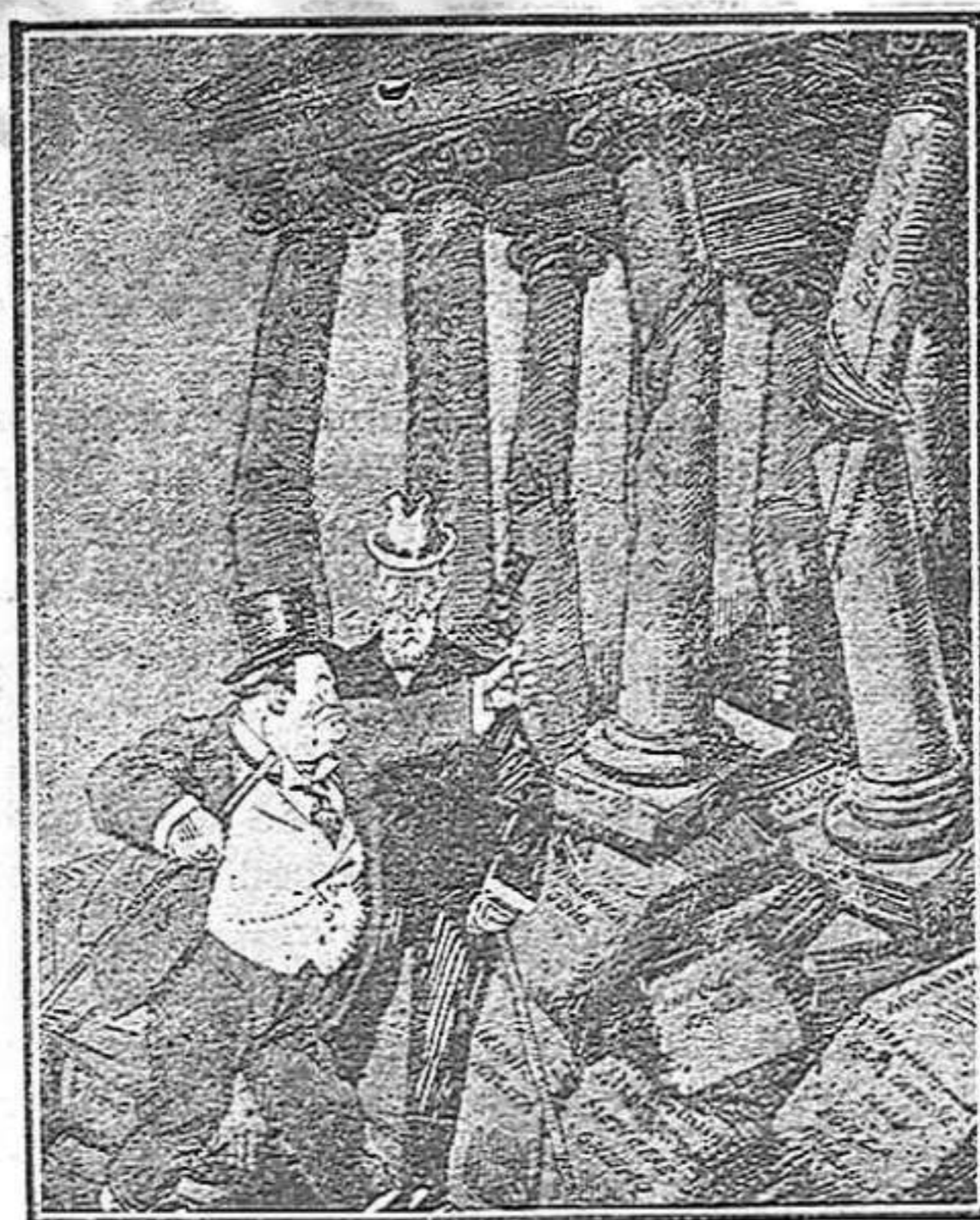
Mussolini

nòmica i moral de la guerra es perden les virtuts més essencials. No es té un concepte clar, sinó borrós, de l'honoradesa, la dignitat es converteix en una cosa equívoca, acomodaticia i malejable, l'honorabilitat d'un està en mans de tota la infecta xusma d'indesitjables amb els que, per condescendència, convivim.

Però a lo que anàvem, que no és això, però

l'home viu tan amargat, tan asquejat, tan sol, que bé se'ns pot permetre aquest incís que era inevitable!

Nosaltres sentim aquesta mort de l'home just que era Matteotti—ja que la vida d'un home, per plena de dolors que estigui, per plena d'amargors

Benito.—On creus que està el desniell?
—A la base!

i petites misèries, sempre és amable—però per altra part, la beneïm. La beneïm perquè ha tingut la virtut de despertar a un poble, de despertar-lo amb horror, ja que fins llavors havia viscut entre

un eixam d'especuladors innobles, d'assassins d'ofici. Sota la idiota glòria espectacular—d'espectacle de ínfim ordre—de les camises negres del feixisme, no s'hi amagaven més que el disturbí i l'assassinat. Recordint-se les revistes de la xusma feixista: totes acabaren a trets, a insults a les persones més honorables o bé assaltant el domicili de qualsevol ciutadà honrat que tenia la desgràcia i la valentia de no ésser feixista.

Sota els uniformes de Carnestoltes de Musso-

Portant flors a Matteotti

lini, constel·lats de creus, de medalles, de galons i plomalls, no hi havia més que un ambiciós vulgar, ambiciós d'honors—lo qual és ximple—de poder—lo que ja no és tan ximple—i de diners—lo qual és francament despreciable—Mussolini no ha sigut més que un dictador—lo qual no resulta mai massa agradable—que ha sumit al poble d'Itàlia en el desordre i en la més franca abjecció, que l'ha desvirtuat, que l'ha embrutit.

Però, amb la mort de l'home just, el poble reacciona, desperta, es redimeix, com, segons comptem, la mort de Crist va redimir a la humani-

tat.—Una mort inútil, la de Crist, ja que la humanitat, encara que així no ho prediqui la bèstia negra i ensotanada, segueix sense redimir-se.

I el poble, amb el qui no es pot jugar mai, s'aixeca, es revolta, acusa. Tremolen els seus punys formidables, que poden ensorrar un món, resplendeix el seu rostre encès d'ira nobilíssima, clama la seva veu enronquida:

—Miserables, que heu jugat amb mi, que m'heu envillit, que m'heu convertit en una cosa abjecta i

Marinelli, l'instigador.

fastigosa! Botxins, que heu mort en mi l'honoradesa, la dignitat, la puresa de pensament, l'honorabilitat! Assassins, que heu mort al qui ens podia salvar!

I a les magnífiques paraules imprecatories, els miserables s'amaguen, els botxins fan protestes d'innocència, els assassins són empresonats. I el feixisme se'n va a terra, endut per la tempesta popular, i entre la riota i l'escarni i el fàstic de tot el món.

Amb la mort de Matteotti reneix en el poble un sentiment que ja semblava mort per sempre: la pietat, aquest sentiment que més que l'amor—ja que l'amor està a l'alcanc de totes les bèsties—fins les més vils—fa superior a l'home. I el poble ompla de flors la terra regada amb la sang del màrtir. I s'agenolla, i resa, resa, no al Déu del perdó, sinó al Déu formidable de les batalles i les venjances. Resa amb paraules arborades d'arsènic, de pólvora, de dinamita. Resa amb paraules que ratllen l'aire com una bala: Mort a l'usurpador de les llibertats del poble!

Paisatge d'actualitat

LA VALL D'ARAN

(Fot. del Centre Excursionista de Catalunya).

Balxant de muntanya

—Ara és molt bonic això, però vingui a l'hivern i ja es divertirà!

Renee

—Recristina i quina trepitjada! Sembla que vinguis de La Vall d'Aran!

Ara anirem com una seda

Diem que ara anirem com una seda, no perquè n'estiguem ben convençuts. Un bon xic se'n falta. Ho diem perquè ja fa temps que la premsa barcelonina i la de fora Barcelona investien el problema asquerós del joc. Nosaltres creïem que parlaven del joc perquè la censura no els deixava parlar d'altres coses. Ara ens donem compte que la premsa torna a parlar del joc i ho fa seriament, car es diu que dintre poc començarà un règim de benvolença vers el joc. Si així fos —cosa que ens resistim a creure— sentiríem novament i per mil·lèsima vegada una onada de bilis pestilent a la boca. El joc, al nostre entendre, no és mereixedor de cap benvolença, sinó de totes les malvolences. Sols és digne de la seva total extinció.

No volem creure que es reglamenti el joc quan hi han tants problemes trascendentalíssims completament desorientats. No volem creure que es reglamenti el joc quan se'ns fa pensar cada dia en la regeneració de l'estat espanyol i és evident que això seria una paradoxa.

Però com que en el món les coses més fortes tenen el seu punt flac i les coses més sanes tenen el seu pic corcat, i és veritat, avui com ahir i com sempre, que no és pas or tot el que llú, podria ésser que es reglamentés el joc talment com comenta la premsa.

Si així fos, altra vegada amb les pasteres obertes i amb totes les seves conseqüències fatals, ja podrem ben assegurar que anirem bé. Anirem com una seda.

Pensaments

Si el Sol s'apagués i cap més poder tornés a encendre'l, el temps faria de perruquer: pelaria la Terra fins a deixar-la calva del tot.

— El treball fa la riquesa i la fraternitat, benaurança.

— Estima força a la teva família i pensa que l'humanitat entera t'és germana.

— L'execució d'una cosa, filla de la fantasia, no és cap creació: és una còpia.

— Humà, vols ésser fort? Fraternitza't

— La misèria escamoteja l'alegria amb el mantell de la tristesa.

— La dona i el lloro són els dos animals més pintats i més xerraires de nostre planeta.

M. G. M.

REPICS

Contractada per la *Sociedad Española de Beneficencia* de Berlen, la cobla empordanesa «La Farnense», ha anat a tocar sardanes a aquella cultíssima ciutat suïssa, assolint un èxit complet.

Heu's aquí una prova palesa de que tocant i ballant sardanes es pot anar lluny.

Nosaltres, però, ja fa temps que n'estem convençuts.

Llegim en el diari madrileny de les beceroles la següent ensabonada que es dedica ell mateix, amb motiu del viatge regi darrer:

«A la salida de Viella el pueblo aplaudió a los ocupantes del automóvil de A B C, saludándoles con vítores al defensor de Cataluña española».

Ens assabentem que l'ex-ministre, marquès de Lema ha marxat a Hendaya a passar l'estiu; l'ex-ministre vescomte de Eza ha marxat a Sòria i l'ex-president del consell, comte de Romanones, també marxarà a Hendaya.

Ho comprenem perfectament. Hi fa tanta calor a Madrid, que els alts polítics s'hi asfixien.

Llegim en la premsa: «El duc d'Arión encara no ha contestat el segon telègrama que li ha dirigit l'Ajuntament, preguntant-li que accepti l'alcaldia de Madrid».

I doncs, què pensa el duc d'Arión?

Apà, senyor duc, que serà home nou!

En l'últim trajecte de l'excursió reial a les contrades pirinenques, en la carretera de Vich a Manresa, han succeït dos lamentables accidents automobilistes, resultant dos morts i quatre ferits. Acostumats a saltar per les muntanyes deuriem creure que d'un salt més o menys no venia d'aquí. I creguin, senyors, que hi han salts que maten, encara que es facin en auto.

L'aviram guanya terreny. El paper de les gallines s'ha pujat. Una gallina que pagava 0'33 pessetes de dret, ara en paga 0'50; un gall d'indi que pagava una pesseta, ara paga cinc rals; un faisà que pagava 0'57 pessetes, ara en paga 0'75.

Podem, però, acontentar-nos pensant que el xampany paga igual. Si un poble no pot menjar que s'emborratxi i serà un poble tranquil com ha d'ésser. L'alegria ja forma part d'un programa.

Ben segur que ningú es fixà que En Luca de Tena formés part de la caravana reial en l'últim viatge regi, i n'estem segurs, perquè per l'alta muntanya catalana no el coneix ningú.

Com que l'A B C això ho sap perfectament i sap que ningú s'hi fixà, assabenta als seus lectors que a la Poble de Segur la gent del poble victorejà també al senyor Luca de Tena.

El diari esquelètic *La Vanguardia*, interessant pel gran nombre de col·locacions que acostuma portar, també ha tingut un èxit sorollós durant el viatge de don Anfós.

Segons el reporter del mateix diari, després de l'àpat reial a la Poble de Segur, a l'hora dels postres fou ofert al rei un exemplar de *La Vanguardia*, edició de diumenge. Don Anfós agrai l'obsequi.

Un decret d'amnistia sempre és interessant. Segons amb la intenció que es fa encara ho és més.

Hi ha qui creu que En Mussolini està esperant que es resolgui l'afer Matteotti per a decretar l'amnistia als assassins feixistes. I encara diran que no hi ha clemència en aquest món.

L'Unamuno i En Soriano, en virtut del decret d'amnistia, ja han rebut l'ordre de poguer tornar.

Un d'aquests dies arribaran a Tenerife la muller de l'Unamuno i el seu fill Ferràn, continuant el viatge en el vapor «Sister».

Un cop aquí el senyor Unamuno, és molt probable que la primera obra que faci sigui una «Fuerteventura».

Han arribat a la nostra ciutat dos «Globbe-trotters», un periodista holandès i un pintor alemany que donen la volta al món estudiant els països pels quals passen.

Sempre hi veureu contrasentits en la vida. Els uns donen la volta al món i els altres el món els fa dar voltes.

La «Unió de Vinyaters de Catalunya» visità l'Alcalde, interessant-se per la rebaixa de l'impost de consums sobre el vi.

Nosaltres quasi els asseguruem que tindran èxit. El vi és digne de totes les consideracions, sobretot en països ben contraris a la llei seca.

Què passa? Això és el que diem nosaltres: què passa? Podem assegurar-vos que fa uns quants dies que passen moltes processons. Podem també assabentar-vos que algunes s'han fet: per dintre. Per lo demés no us hi amoineu. No passa res. Us asseguro que ja fa temps que no passa res, i abans tant que passava!

Això respecte aquí. Ara allà al Riff, ben bé, ben bé, no es pot saber mai què passa.